

OD AUTÓRA
CELOSVETOVÝCH BESTSELLEROV

Polnočný vlak

IKAR

Cesta,
ktorá všetko
zmení.

Láska,
ktorú nič
nezastaví.

MATT HAIG

MATT HAIG

Polnočný vlak

Preložila Jana Seichertová

IKAR

Matt Haig
THE MIDNIGHT TRAIN

Copyright © Matt Haig 2026
Translation © 2026 by Jana Seichertová
Cover © Rafaela Romaya
Cover illustration © Nathalie Lees/Brilliant Artists
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-1043-7

Venujem Andrei

SVADOBNÁ CESTA

Vodný taxík uháňal cez lagúnu a mladí manželvia na svadobnej ceste s úžasom hľadeli pred seba.

Wilbur stisol Maggie ruku a naklonil sa k nej. Sedeli vzadu v malom člne a pred nimi sa ligotala vodná hladina zaliata slnkom.

„Milujem vás, pán Budd,“ povedala manželovi. Slová vyznania jej vyšli z úst rovnako prirodzene ako dych.

„Aj ja vás, pani Buddová.“

Maggie sa ticho zasmiala na tom, ako zábavne a oficiálne to znie.

Držali sa za ruky, ich prsty boli prepletené ako korene stromov. Bol deviaty august tisícdeväťstosedemdesiatštyri.

Wilbur sa odvrátil od mesta, ku ktorému sa pomaly približovali, a pozrel na ženu, ktorú poznal už od detstva.

„Vždy budeme takíto, však?“ spýtala sa ho Maggie.

Upokojujúco sa usmial. „Pravdaže. Prečo by sme nemali byť?“

Pobozkali sa a v tej chvíli lagúna splynula s Veľkým kanálom. „Neviem. Čas všetko mení.“

„Pozri sa na Benátky. Nezmenili sa už stovky rokov. Namiesto roku tisícdeväťstosedemdesiatštyri by pokojne mohol byť rok tisícpäťstosedemdesiatštyri.“

Zaľadela sa na mesto pred nimi. „Máš pravdu. Nevšímajme si čas. Staňme sa Benátkami.“

Sledoval ju, ako dvíha fotoaparát Pentax, svadobný dar od otca, a fotografuje Dóžov palác, jeho ružovo-bielu kamennú fasádu a zložité oblúky dvíhajúce sa rovno nad lagúnou ako surrealistický byzantský sen.

„Navždy,“ dodal Wilbur a zasmial sa.

Prehrabla mu strapaté vlasy, zatiaľ najdlhšie, aké kedy nosil. „Áno, na veky vekov...“

Čln trochu spomalil. „Tam,“ ozval sa kormidelník a ukázal na krásnu, ale trochu ošumelú terakotovú budovu. „Hotel Proserpina.“

Wilbur a Maggie boli v cudzine prvý raz, a tak im hotel pripadal exotický a plný sľubov. Ani jeden si v tej chvíli nevšimol postavu, ktorá ich pozorovala z brehu. Muža, ktorý sa Wilburovi tak veľmi podobal, že ich nebolo možné od seba odlíšiť.

O hodinu sedeli v príjemnom tichu, chlipkali víno v tieni kaviarne pri Veľkom kanáli a sledovali mesto, rozprestierajúce sa pred nimi.

Wilbur mal na sebe tie isté sandále, zvonové džínsy, zelenú košeľu s krátkymi rukávami a veľkým golierom ako v lietadle, Maggie bola vo svojej obľúbenej oranžovej kombinéze. Keď jej povedal, že vyzerá ako filmová hviezda, vyhrešila ho, aby nepreháňal, no zároveň sa usmiala.

Okolo nich pomaly preplávalo vaporetto¹ plné turistov. Maggie začala spomínať na svadbu.

„Ešte nikdy som nevidela tvoju matku takú šťastnú,“ podotkla. „Ani raz sa nezmienila o...“ Zarazila sa, nechcela pokaziť čarovnú chvíľu.

„O Dougiem? Áno... vlastne nie, nezmienila. Ani ja som ju takú už dlho nevidel. Teda odvtedy, čo sa to stalo. Myslím, že jej pomohol džin. A tvoj otec...“

„Len sa na seba pozri,“ prerušila ho Maggie, usmiata pod žiariacim slnkom.

„Čo? Prečo?“

„Sedíš si v kresle ako nejaký kráľ.“

„Som jednoducho šťastný.“

„Aj by si mal byť. Si predsa na svadobnej ceste.“

Wilbur na seba cítil jej skúmový pohľad.

„Dúfam, že nepremýšľaš o práci.“

Pokrútil hlavou. „Kdeže,“ zaklamal. Alebo aspoň čiastočne. „Teraz myslím iba na teba. Myšlienky na moju novomanželku ma dostatočne zamestnávajú...“

Vtedy tá spokojnosť vlastne nič neznamenal. Pretekala im pomedzi rozťahnuté prsty ako voda riečnym korytom a oni si predstavovali, že to tak zostane navždy, že tá rieka nikdy nevyschne. Jednoducho bude tiecť ďalej a oni sa nikdy nebudú musieť zamyslieť nad tým, odkiaľ prichádza. A nikdy si nedajú tú námahu, aby jej vodu nabrali do dlaní a napili sa z nej, akoby medové týždne mohli trvať naveky.

Po víne sa pešo vybrali ku Kostolu svätého Jána Almužníka. Keď v diaľke zbadali Rialtský most, Maggie zo

¹ Vaporetto je benátsky verejný vodný autobus určený na pravidelnú dopravu v historickom centre Benátok – pozn. prekl.

žartu zaspievala úryvok zo svojej obľúbenej piesne *Bridge over Troubled Water*.

Prechádzali okolo elegantných talianskych dvojíc. Rozopnuté košele a pôvabné šaty. Pouličný umelec hral na akordeóne. Starý Američan fajčil fajku a diskutoval so svojim spoločníkom o džeze.

„Je to tu iné, však?“ poznamenala Maggie.

Zdvihla zrak a rozhliadla sa okolo seba. Očami doslova hltala farby. Terakotové, ružové, žlté a tmavomodré žalúzie... V slnečnom svetle vyzerali, akoby ich natreli medom.

„Iné ako čo?“

„Ako všetky miesta, ktoré sme kedy navštívili.“

Zasmial sa. Taký šťastný sa už dlho necítil. Bol šťastnejší, než si v tých temných dňoch myslel, že ešte niekedy bude. Jednoducho kráčal vedľa kanála a hľadel na ženu, ktorú zbožňoval.

Obrátil sa k Maggie a ona sa naňho žiarivo usmiala. Jej tvár pôsobila úprimne a nevinne ako v deň, keď ju prvý raz stretol. Aj ona sama zostala rovnaká – silná ako sheffieldska oceľ, a pritom teplá ako slnko. Doslova ho očarila. Vďaka nej dočasne zabudol na staré rany a dúfal, že on jej preukazuje rovnakú láskavosť. Nechcel sa do Maggie zamilovať, vlastne ani do nikoho iného. Láska bola nebezpečná. Lenže teraz, keď sa to stalo, bol vďačný. S ňou sa cítil úplný, ako otázka, ktorá konečne našla svoju odpoveď.

Keď sa chystali vyjsť po schodoch na Rialtský most, Wilbur Maggie zastavil a pobožkal ju.

„Mohli by sme sa sem presťahovať,“ navrhol.

O niekoľko minút, keď prechádzali okolo knižného stánku na moste, sa ozval znovu: „Mohol by som ten obchod predať.“

Iba žartoval. Napokon, veď sa mu len nedávno začalo dariť. No zároveň to myslel vážne. Vážne v tom zmysle, že čoraz väčšmi cítil spojenie so svojím slobodným, spontánnym ja.

„A čo by sme tu robili?“ spýtala sa Maggie, už sa nechala unášať fantáziou.

„Mohla by si sa venovať umeniu... alebo sprevádzať turistov po múzeách a galériách.“

„A ty by si si mohol otvoriť malý stánok s knihami ako ten, ktorý sme pred chvíľou videli na moste.“

V tej chvíli Wilbur počul šepot. Blízko pri svojom uchu. Pocítil na ňom studený dych.

Toto si musíš udržať.

Wilbur sa mimovoľne zahnal rukou a počúchal si ucho.

„Cítiš sa dobre, drahý?“ spýtala sa Maggie.

„Ale áno. Iba ma otravuje komár alebo mucha.“

Ďalej už o tom nepremýšľal. Myšlienky niekedy znejú hlasno, to je všetko.

Chytil Magginu ruku a stisol ju. V horúčave a uprostred davu sa cítil trochu omámený a zmätený, ale stále najšťastnejší, aký kedy bol.

Kráčali ďalej, no Wilbura čoskoro zaujalo niečo ďalšie. Niečo, čo jednoducho nemohol ignorovať. Maggie naňho znepokojene pozrela. Možno sa obávala, že myslí na svojho brata. Ale nie. Pred nimi, pod arkádou, vedľa malého obchodu so sklenými soškami sa odohrával čudný výjav a naplnil Wilbura strachom.

Muž vznášajúci sa vo vzduchu. Nie priehľadný, no ani úplne skutočný. Bol to ten istý, ktorý ich sledoval pri príchode, ale tentoraz nebol neviditeľný. Muž, ktorý podivne pripomínal samého Wilbura. Jeho dvojník. Rovnaké san-

dále, zvonové džínsy, zelená košeľa s krátkymi rukávami a veľkým golierom. Strapaté vlasy a nápadné bokombrady. Štíhla postava, vysoká stoosemdesiatpäť centimetrov. Dvadsaťdeväťročný Wilbur z augusta roku tisícdeväťstosedemdesiatštyri. Wilbur, ktorému ležal pri nohách celý svet.

Ten druhý Wilbur si zrejme všimol, že ho zbadal, a zamával mu, akoby na tom nebolo vôbec nič čudné. Wilbur pomaly zdvihol ruku.

„Wilbur, si okej?“ spýtala sa Maggie.

Nechcel ju znepokojiť, a tak prikývol. „Áno. Len mi z toho tepla trochu šibe.“

„Pod', chlapče,“ zažartovala, pričom úmyselne zveličila svoj prízvuk. „Potrebuješ poriadne strašidelný kostol a v ňom nejakého Tiziana, na ktorého by si mohol zízať s otvorenými ústami.“

Zasmial sa. Keď však znovu vykročil, počul ešte niečo. Tiché pískanie a rytmické odľukovanie.

Takmer ako keď vlak odchádza zo stanice.

O päťdesiatdva rokov...

VLÁKNO

Wilbur Budd zomrel okolo polnoci, ale na podrobnosti si nespomínal.

Stál na svojej štrkovej príjazdovej ceste a lúčil sa so svojou učiteľkou klavíra. „Ďakujem,“ vyhrkol trochu zadychčane, lebo práve prešiel cez celý dom. „A užite si večer v Cambridgei.“

Učiteľka klavíra otvorila dvere auta, ktoré na ňu čakalo. Mala približne štyridsať rokov, o polovicu menej než on, ale život si už zjavne stihla dať do poriadku. Usmiala sa v popoludňajšom slnečnom svetle, keď okolo nich prešiel Wilburov záhradník na záhradnom traktore, kosil trávnik, ktorý sa v miernych vlnách rozprestieral až k okraju divej lúky. Aprílová sobota. Obloha mala sýty modrý odtieň, fúkal slabý vietor a cez vzdialenú premávku bolo počuť vtáčí spev. Jeden z tých jasných, sviežich dní, ktoré celú jar rozsievajú nádej.

„Užijem. A ďakujem za rozhovor. Nezabudnite, čo som vám povedala – pri hraní sa neponáhľajte. Doprajte si čas... Hrajte pomaly a pokojne. Nakoniec vám to pôjde, uvidíte.“

„Áno,“ pritakal Wilbur. „Asi máte pravdu.“

Vtom pocítil mierny závrat a slabú nevoľnosť.

Wilbur zdvihol chudú ruku, otvoril bránu a zamával jej, keď vykročila po poľnej ceste. Potom sa obrátil a prešiel krátku vzdialenosť späť k domu.

Hodiny klavíra bral už dva roky – odvtedy, čo si všimol inzerát vo výklade obchodu s hudobníkmi. Jeho lekár mu vysvetlil, aké dôležité je učiť sa nové veci teraz, keď má po osemdesiatke, a Wilbur sa na pravidelné týždenné hodiny vždy tešil.

Keď sa vrátil dnu, prešiel po kamennej dlažbe a cez priestrannú obývačku ku klavíru.

Zase sa ho zmocnil čudný pocit. Tentoraz išlo o tlak v ľavom pleci, ale našťastie rýchlo prešiel. Wilbur si sadol a pustil sa nacvičovať skladbu určenú na zdokonalenie techniky, pričom pamätal na učiteľkine slová, aby sa pri hraní neponáhľal.

Hudba sa dokázala prepletať desaťročiami ako nič iné. Napokon, pieseň bola ihla ťahajúca niť času a spájajúca rozličné chvíle do jedného celku. Pritom išlo o trpkosladkú skúsenosť, lebo ihla mohla spôsobiť aj bolesť. Táto skladba niesla priveľa spomienok. Napriek tomu Wilburov život bol taký, aký bol. Mal život, aký mal.

Bol približne v polovici skladby a maličkom sa snažil dosiahnuť kláves Es, keď vtom zazvonil telefón. Pevná linka. Wilburovi chvíľu trvalo, kým sa k nemu dostal. Nohy mu už neslúžili tak dobre ako kedysi. Ani nič iné. V duchu sa pripravoval na otravný telefonát s obchodným zástupcom alebo jeden z tých podvodných hovorov s robotickým hlasom. V poslednom čase nijaké iné nedostával.

Ale nie. Tentoraz to nebol robot ani podvodník. Nemalo to nič spoločné s marketingom ani s umelou inteligenciou.

„Haló, hovorím s Wilburom?“

Ten hlas už dosť dlho nepočul. Vlastne niekoľko desaťročí. Znel trochu slabšie, trochu krehkejšie. No určite to bola ona.

MAGGIE

„Maggie. Preboha, Maggie, si to ty?“

Trochu sa zatackal a sadol si do najbližšieho kresla. Na kozubovej rímse na druhej strane obývačky, medzi oceneniami za titul „Britský podnikateľ roka“ stála zarámovaná svadobná fotografia. Wilbur a Maggie vychádzajúci z kostola.

„Áno, som to ja.“

„Ako si zohnala moje číslo?“ Hneď si za tú otázku vynadal. Znelo to veľmi obranne. Nič si neželal viac, než aby nejako získala jeho číslo a zavolala mu, ale takto zareagovať nemal.

„Sám si mi ho dal, nepamätáš sa? Pred šiestimi rokmi si mi poslal správu na Facebook.“

„Ach áno, už si spomínam. Myslel som si, že si ju nevidela.“

„Videla som ju. Facebook veľmi nepoužívam, no tvoju správu som si všimla. Iba som nevedela, čo ti mám napísať...“

Wilbur zase pocítil tlak v pleci. Zadíval sa na svadobnú fotografiu cez pokrivené plexisklo jednej zo svojich cien. Maggin smiech a Wilburov nenútený úsmev. Na papieri ich manželstvo trvalo dvadsať rokov. Ak má byť úprimný,

zomrelo oveľa skôr. Vtedy si však myslel, že zostanú spolu navždy. „Kde si?“

„Som v Sheffielde. A čo ty? V Bedfordshire, predpokladám.“

„Áno. V Clophille. Je to rozkošná dedinka.“ Takmer dodal: Len trochu osamelá. „Maggie, som veľmi rád, že si sa mi ozvala...“

Bolo to čudné. Po toľkých rokoch nevedel, ako má s ňou hovoriť. Akoby plynutie času prinieslo svoju vlastnú formálnosť. Akoby sa osoba, vedľa ktorej ste kedysi spali každú noc, mohla za roky ticha zmeniť na úplne cudzieho človeka. Akoby, okrem krátkych prestávok, bolo pre ľudí prirodzené žiť ďaleko od seba.

Skúsil to znovu. „Už dlho ti chcem niečo povedať. Na niečo sa ťa spýtať. Napraviť, čo som spôsobil...“

„Nebud' hlúpy, Wilbur. To všetko je už minulosť...“

„Pripadá mi zvláštne, že to hovoríš práve ty. Mimochodom, začal som sa učiť hrať na klavíri.“ Pozrel si na ruky, poznačené časom. Žily ako mapa neznámeho mesta. „Hodiny mám každú sobotu. Práve som hral *Bridge over Troubled Water* a spomínal, ako si tú pieseň milovala. Na chvíľu ma to vrátilo späť.“

„Staré zlaté časy.“

„Áno. Staré zlaté časy...“

„Wilbur. Wilbur!“

Druhý raz vyslovila jeho meno s dôrazom. Uvedomil si, že tára dve na tri a ani mu nenapadlo spýtať sa na ňu. „Prepáč, Maggie. Ako sa máš? Je to už veľmi dlho. Na internete som si prečítal, že si mala výstavu svojej tvorby v...“

„Och, to bolo pred mnohými rokmi,“ prerušila ho, jej hlas znel trochu hanblivo. „Kresleniu sa už takmer nevenujem.“

Zľakol sa, či sa mu nechystá oznámiť, že zomiera. To bol väčšinou hlavný dôvod, pre ktorý sa mu ozývali ľudia z jeho minulosti. Aby mu oznámili, že čoskoro zomrú, alebo že na smrteľnej posteli leží niekto iný, koho pozná.

„Je to fakt hlúpe.“

„Čo je hlúpe?“

„Tento telefonát.“

„Ale som rád, že si sa mi ozvala...“

„Popravde nemám vôbec nijaký dôvod na to, aby som ti volala. Vlastne som si vždy vravela, že už nikdy...“

„Och. Jasný. Chápem.“

„Nie preto, že by som bola urazená. Len... je to trochu smutné, nezdá sa ti? Lenže nedávno som si povedala, že by nebolo... Skrátka, chcela som počuť tvoj hlas. Znie to smiešne.“

„Nie, kdeže,“ namietol a s úsmevom dodal: „Môj hlas je veľmi výnimočný.“

Na konci jej tichého smiechu zachytil smutný tón. „Vidím, že si celkom nestratila svoj prízvuk. No počuť ho už len trošku.“

„Veru len trošku.“

„Myslím, že by som ťa dokázal počúvať, ako rečníš na internete. Alebo dávaš rozhovor v televízii.“

„Och, to by si nechcel, ver mi...“

„Jednoducho som túžil zase počuť tvoj hlas.“

Spomenul si, ako kedysi dávno sedel vedľa Maggie na lavičke v parku a ona kreslila jazierko. „Som tu. A mám veľa otázok. Je toho toľko, čo sa chcem dozvedieť...“

Na linke na chvíľu zavládlo ticho. Teraz si určite v duchu hovorí: Škoda, že si taký nebol vždy, pomyslel si Wilbur.

Myslel na všetko, čo o nej nevie. Na všetky tajomstvá, ktoré zhromaždila za desaťročia ich odlúčenía. Má práve partnera? Mala vôbec nejakého odvtedy, čo sa rozišli? Je šťastná? Našla si nových priateľov? Udržala si ešte niektorých starých? Aké programy pozerá v televízii? Ako trávi dni? Aká je kvalita jej života? A čo jej zdravie? Nemá ešte problémy s chôdzou? Čo si myslí o situácii vo svete? Aký má výhľad z okna bytu? Vyskúšala niekedy mačču²? A ako sa celkovo má?

„Neviem, či ti chcem vôbec niečo povedať,“ poznamenala.

Cítil, ako sa mu zahmlila myseľ.

Ešte chvíľu hľadel na ich svadobnú fotografiu. Maggin úsmev v augustovom slnku, keď vyšla z Kostola svätého Timoteja rovno do oblaku konfiet. Toľko šťastia... Ich starí priatelia, zachytení na pozadí záberu – Charlie, Claudette, Doreen. Teraz to boli už len mená. Ľudia, o ktorých ani nevedel, či ešte žijú. Nuž, minulosť je veľmi krehká...

„Minulú noc sa mi o tebe snívalo,“ pokračovala Maggie. „Vlastne o nás dvoch. V tom sne sa toho veľa nestalo, ale bol veľmi živý. Udialo sa to ešte pred Londýnom. Boli sme v dome v Broomhille a rozprávali sme sa, akoby neprešiel ani deň. V tom sne sme vyzerali šťastní. Veľmi šťastní. Je to strašne hlúpe. Zaujímalo by ma, prečo sa mi o nás snívalo práve minulú noc...“

„Och, Maggie. Aj mne sa o nás občas sníva.“

² Mačča je vzácny japonský zelený čaj vo forme jemného prášku, extrémne bohatý na antioxidanty, vitamíny a minerály, údajne desať ráz silnejší ako bežný zelený čaj – pozn. prekl.

„Svoje sny si nikdy nepamätám, ale na tento som si dnes ráno spomenula. Prepáč, už by som mala končiť. Je toho na mňa priveľa. Len som potrebovala...”

„Ale veď si iba...” Wilbur sa zarazil. Chcel, aby zostala na linke. Bolo preňho utrpením niekoľko minút ju počúvať a potom zase stratiť. Vedel však, že Maggie mu vôbec nič nedlhuje. Život bol taký, aký bol. Nikto nemohol zmeniť, čo sa stalo. V ich prípade sa toho stalo veľmi veľa. Takto to jednoducho malo byť a on sa s tým musí zmieriť.

Wilbur si však nemohol pomôcť. „Rád by som sa s tebou znovu porozprával. Bolo by to možné?”

„Áno,“ odvetila svojím krehkým, starým hlasom. „To by sa mi páčilo.“

ÚTRŽOK

Wilbur položil telefón a zistil, že je zadychčaný, akoby zabehol maratón. Zrazu zatúžil niečo nájsť. Chcel si zase prečítať jej list. Dôkaz o ich manželstve, alebo skôr prvý záznam o ich odlúčení.

Nepozrel naň už celé roky. Ležal v skrini pod strešným odkvapom v podkroví, rovno za dverami. Vyšiel po rebríku, hore sa spustil na všetky štyri a prehrabal sa hlbšie v skrini plnej starých účtov, dokumentov a obchodných časopisov. Chumáče prachu sa mu vznášali okolo hlavy ako miniatúrna galaxia.

„Čo to robíš, Wilbur?“ zamrmal sám pre seba. „Pochabý starý blázon.“

Napokon ho našiel. Teda aspoň jednu jeho stranu. Poslednú. Ešte chvíľu márne hľadal ostatné a ani si nevšimol, že sa cíti čoraz horšie. Keď sa celý zadychčaný vzpriamril, zakrútila sa mu hlava. Rýchlo sa však spamätal a so zožltnutou stranou v rukách zišiel dolu.